

ИЗЛИЗА ОТ 1900 ГОДИНА

ЦЪРКОВЕН ВЕСТНИК

ОФИЦИАЛНО ИЗДАНИЕ НА БЪЛГАРСКАТА ПРАВОСЛАВНА ЦЪРКВА – БЪЛГАРСКА ПАТРИАРШИЯ

ГОДИНА СХVII, БРОЙ 8

СОФИЯ, 16-30 АПРИЛ 2016 г.

ЦЕНА 0,70 ЛВ.

e-mail: sinizdat@gmail.com

www.bg-patriarshia.bg

Амвон

Светител Лука
(Войно-Ясенецки),
митрополит Симферополски
и Кримски

Шесто слово за
Христовите страдания

стр. 8

Социална мисия на Църквата

Обща декларация
на Вселенския патриарх
Вартоломей I,
Гръцкия архиепископ
Иероним II и
папа Франциск

стр. 2

Всеpravославен събор'2016

† Серафим (Кикотис),
митрополит на Зимбабве и
Ангола

Очакванията в
Православната църква от
Светия и Велик събор

стр. 1, 4-5

ВСЕПРАВΟΣЛАВЕН СЪБОР'2016

СТАНОВИЩА

АМВОН

† Серафим (Кикотис), митрополит на Зимбабве и Ангола

† Видински митрополит НЕОФИТ (1938 г.)

ОЧАКВАНИЯТА В ПРАВОСЛАВНАТА ЦЪРКВА ОТ СВЕТИЯ И ВЕЛИК СЪБОР

Мощната закрила на страдащите

Проповед при Акатиста на Пресвета Богородица

По повод Синаксиса на Предстоятелите на Православните църкви в Женева, си заслужава да изчетем историческата реч по дадения въпрос на приснопамятния митрополит на Мира г-н Хризостом Константиридис (по-сетнешен владика Ефески и ексарх на цяла Азия, 1921-2006), която той изнесе през 1972 г. на конференцията на Солунския Богословски факултет, за да се даде възможност и на младите, както и в по-общ план на православните вярващи да научат повече за значението от дейността на Светия и Велик събор*.

„В продължение на доста години много се говори за Светия и Велик събор на Православната ни църква. Широк план по подготовката за този Събор е вече поел по пътя на изпълнението.

Имам желание тук да правя някакво подробно описание на онези фази от него, които вече сме изменили по отношение на шестте теми, избрани от широкия списък с теми на Първата Всеpravославна конференция в Родос през 1961 г. Шест от тези теми вече са в процес на предсъборно уточняване. И това, след щателната работа, която извърши Междуправославната подготвителна комисиция, която имах честта да председателствам. Междувременно се очаква съответната реакция на нашите Църкви, на православната йерархия и православните богослови, на духовенството и вярващите православни. С една дума, на всеки човек, който ще има основателна причина или възможност да изрази мнение по извършената вече работа. И всичко това, за да може (след извършване

на необходимите корекции на подготовените текстове) да се стигне до по-точни определения, които ще дадат възможност на нашите Църкви да продължат към други, следващи фази от подготовката на Събора.

Както ясно се вижда, това е огромна задача. Предвижда се подготовката на един многостранен проект. Фазите и последователните етапи на една предсъборна и съборна, в тесния смисъл, активност е нещо, което трябва да бъде внимателно огледано и което ще отнеме дълго време. Във всеки случай, нашите Църкви са вече в действие.

Цялото Православие е в състояние на подготовка

А вярващите, от своя страна, са в пълно очакване. Епископите вече са предприели най-същественото дело от своите апостолски отговорности, тоест делото, което съставлява тяхната колективна съвместна отговорност. Утешителят (Дух Светий, б.пр.) вдъхновява. И целият християнски свят е насочил своето внимание към това, което се случва в Православието. Именно Православието, което ще трябва да е в пълно съзнание за възможно най-голямата църковна действителност – един Вселенски събор през ХХ век.

На стр. 4

„Все упование мое на Тя възлагаю, Мати Божия.“
(Църк. песен – молитва)

Като най-изразителен пример, че кротостта и смиренieto издигат до недосегаема нравствена висота, ни служи Майката на Христа Спасителя, на която целият християнски свят отдава, както и ние сега отдаваме, такава трогателна почит. Пресвета Дева Мария наистина е съвършен образец на кротост и смирение. Още от малко дете тя расте уединено и се възпитаваша при храма Божий. Още от крехки младини в нейното смирено сърце се влива росата на благодатта. Затова и архангелът я приветства с думите: „Радвай се, благодатна!“ И, когато й известява, че тя е избрана да възплъти Бога Спасителя на света, тя му отговори с езика на смирениято: „Аз съм рабиня Божия, нека бъде според твоите думи“.

От дете още отделена от своите родители, Дева

Мария не познава друго щастие и радост, освен със смирение да принадлежи на Бога – любим и любящ. В такава трогателно смирение израства нейният дух, укрепва се пречистото ѝ сърце, а нейната душевна и сърдечна красота достига божествено съвършенство. А това смирение впоследствие я издига до недосегаема висота и мощ, която се проявява в беззаветна любов към цялото човечество. Тя достига нравственото съвършенство да стане по-честна от херувимите и неслравнено по-славна от серафимите.

На стр. 3

ХРОНИКА

От света

Три духовни лидери при бежанците на о. Лесбос

В събота – 16 април, Вселенският патриарх Вартоломей I, Атинският архиепископ Йероним II и папа Франциск пристигнаха на остров Лесбос, където се отправиха към бежанския център „Мория“. В центъра са настанени над 2500 бежанци, сред тях и стотици деца. Тримата духовни водачи се срещнаха лично с мигрантите в лагера.

„Пристигнахме тук, за да ви кажем, че ни е грижа. Пристигнахме при вас, защото светът не ви е забравил. Заедно с нашите братя папа Франциск и архиепископ Йеро-

ним сме тук, за да изразим нашата солидарност и подкрепа и за гръцкия народ, който ви е приел добре и полага грижи за вас. Тук сме, за да ви припомним, че Бог е убежище и сила“, каза в своето слово Вселенският патриарх Вартоломей.

„Не сте сами! Не губете надежда!“, с тези ду-

ми папа Франциск подкрепи съборното се множество. Заедно с папата обратно към Ватикана отпътуваха и три семейства на мигранти от лагера – общо 12 души. Имената им са били изтеглени чрез жребий.

При посещението на остров Лесбос бе оповестена и обща декларация.

Радост за българската църковна община в Атина

По покана на църковното настоятелство на българския храм „Св. преп. Йоан Рилски“ в гръцката столица и на председателя му, архимандрит Атанасий (Султанов), Негово Високопреосвещенство Западно- и Средноевропейски митрополит Антоний посети Атина на 9 и 10 април.

В съботния ден архирейят, придружен от архим. Атанасий, се поклонил пред мощите на св. Николай Плана, просиял през XX век, намиращи се в храм „Св. Йоан Кръстител“ на ул. „Вулягмени“. След това бяха посетени и храмове в кв. „Василий Велики“ на кв. „Брахами“ и „Св. Марина“ в кв. „Илиуполи“, където митрополитът се запозна със социалните дейности на двата храма и разговаря с председателя им – протопрезвитер Анастасиос (Петру) и архимандрит Серафим (Димитриу), за съвременните проблеми, стоящи пред Православната църква.

На следващия ден – Четвърта неделя на Великия пост, на преп. Йоан Лествичник – Негово Високопреосвещенство митрополит Антоний възглави светлата Литургия в българския храм „Св. Иван Рилски“, в съслужение с архимандрит Атанасий. Песнопенията бяха изпълнени велегласно от посалта при храма Мелетий Велчев, подпомогнат от Чавдар Иванов.

На богослужението се помолеха представители на дипломатическата ми-

сия на Р. България в Р. Гърция – консулите Любомир Георгиев и Георги Шопов, Иван Иванов – аташе по европейските въпроси, представители на културните сдружения и българските църковни училища в Атина и много други, дошли от всички предели на гръцката столица, за да получат благословението на митрополит Антоний.

В края на службата владика Антоний се обърна към всички богомолци, като накратко им разясни неделното евангелско четиво и отбеляза важноста на живота и делото на преп. Йоан Лествичник и неговия знаменит труд „Лествица“ за израстване в духовния живот на всеки юрващ. Накрая отбеляза колко важно за съхранението на българското самосъзнание и идентичност е съществуването на български църковни общини по света и изказа радостта си от възможността да бъде сред българите в Атина. Митрополит Антоний препопада на всички благословението на майката Българска православна църква.

В слово-отговор архимандрит Атанасий благодари на Негово Високопреосвещенство за оказаната чест да посети българската църковна община в Атина, отбелязвайки, че митрополит Антоний, като архирей на българите в Западна и Средна Европа, най-добре познава проблематиката на българската диаспора. Поднасяйки му скромен дар, в чест на посещението му в Атина, отец Атанасий изрази желание, посещенията на архирей да станат традиция за църковната община.

Митрополитът раздаде за благословение на всички присъстващи „Наръчник на православния християнин“, след което в двора на храма разговаря с всички и бе запознат с културните дейности, които българската общност развива в Атина.

В късния следобед, преди отпътуването си, Негово Високопреосвещенство се поклонил на мощите на преп. Ефрем, намиращи се в манастира „Св. Благовещение“ в градчето Неа Макри.

СОЦИАЛНА МИСИЯ НА ЦЪРКВАТА

Обща декларация

на Вселенския патриарх Вартоломей I, Гръцкия архиепископ Йероним II и папа Франциск

Ние, папа Франциск, Вселенският патриарх Вартоломей I и архиепископът на Атина и цяла Гърция Йероним, се срещнахме на гръцкия остров Лесбос, за да изразим нашето дълбоко безпокойство за трагичното състояние на многобройните бежанци – мигранти и търсещи убежище хора – които са дошли в Европа в опит да избягат от положението на сблъсъци и в много случаи от постоянните заплахи за тяхното съществуване. Световното обществено мнение не може да пренебрегне колосалната хуманитарна криза, причинена от разпространението на насилието и въоръжените конфликти, гоненията и дислокацията на религиозните и етнически малцинства, и от изкореняването на семействата от собствените им домове, в нарушаване на човешкото достойнство и на основните човешки права и свободи.

Трагедията на насилствена миграция и дислокация засяга милиони хора. Затова тя по същество е криза на човечеството и призовава да ѝ се отговори със солидарност, състрадание, щедрост и незабавно практическо проявление с отпускане на ресурси. От Лесбос ние отправяме апел към международната общност да се отзове с дръзовение на тази огромна хуманитарна криза и погледне към нейните дълбоки причини чрез дипломатически, политически и хуманитарни инициативи, и също чрез общи усилия както в Близкия изток, така и в Европа.

Като водачи на съответните наши Църкви, ние изразяваме общото ни желание за мир и нашата готовност да вървим към разрешаването на конфликтите чрез диалог и помирение. Като признаваме полагащите вече усилия за предоставяне на помощ и грижа към бежанците – мигранти и търсещи убежище, ние призоваваме всички политически водачи да използват всички средства, за да се гарантира, че хора и общности, включително християнски, могат да останат в родните си и да се ползват от основното право да живеят в мир и сигурност. Спешно са необходими широк международен консенсус и програма за помощ, за да бъдат опазени правата държава, осигуряването на основните човешки права в тази непоносима ситуация, защитата на малцинствата, борбата с трафика и контрабандата на хора, премахването на опасни преминавания, като тези през Егейско и цялото Средиземно море, и да се подготвят сигурни процедури за репатрирания. По този начин можем да сме в състояние да помогнем пряко на онези страни, които стават участници в посрещането на нуждите на многобройните измъчени наши братя и сестри. По-конкретно, изразяваме нашата солидарност към народа на Гърция, който въпреки собствените си икономически трудности, се отзова със смела щедрост на тази криза.

Отправяме общ призив за прекратяване на войната и насилието в Близкия изток, за справедлив и траен мир и достоинствено завръщане на принудените да напуснат своите домове. Призоваваме религиозните общности да увеличат усили-

ята си по приемането, предоставянето на помощ и защита на бежанците от всички религии, а от религиозните и гражданските служби за помощ (на бежанците) – да работят в координация на своите инициативи. Настоятелно призоваваме всички държави, за колкото и време да е нужно, да предоставят временно убежище, да признаят бежански статут на които имат право на това, да разширят усилията за даване на помощ и да си сътрудничат с всички хора на добрата воля за незабавно прекратяване на продължаващите конфликти.

Европа е изправена днес пред една от най-сериозните хуманитарни кризи след края на Втората световна война. За посрещането на това сериозно предизвикателство, ние отправяме призив към всички Христови следовници да си припомнят Господните думи, съгласно които всички ние ще бъдем съдени един ден: „Защото гладен бях и Ми дадохте да ям; жаден бях и Ме напоихте; странник бях и Ме прибрахте; гол бях и Ме облякохте; болен бях и Ме посетихте; в тъмнина бях и Ме сплодохте... Истина ви казвам: доколкото сте сторили това на едно от тях Мои най-малки братя, Мене сте го сторили“ (Мат. 25:35-36,40).

От наша страна, в послушание към волята на Господа наш Иисус Христос, ние безрезервно вярваме, от все душа и с категоричност, че трябва да засилим усилията си за насърчаване на пълното единство на всички християни. Отново потвърждаваме нашето убеждение, че „помирението (между християните) включва и насърчаване на социалната справедливост вътре във и между всички народи... Заедно ще изпълним дълга си така, че да предоставим на мигранти, бежанци и търсещи убежище едно човешко посрещане в Европа“ (Икуменческа харта, 2001). Чрез защитата на основните човешки права на бежанците, на търсещите убежище и на мигрантите, както и на многобройния, отхвърлени по перифериите на нашето общество, ние целим да извършим мисията на Църквите, която е служението в света.

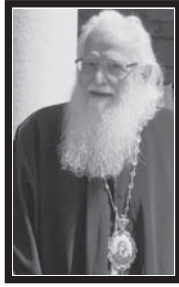
Нашата среща днес има за цел да вдъхне кураж и надежда на тези, които търсят убежище, както и на всички онези, които ги посрещат добре и им оказват помощ. Призоваваме международната общност да постави защитата на човешкия живот като свой приоритет и на всички нива да подкрепя политиките за интеграция, които засягат и всички религиозни общества. Ужасната ситуация на всички, които са засегнати от настоящата хуманитарна криза, включваща многобройни наши братя и сестри християни, изисква постоянна молитва от наша страна.

Лесбос (Митилини), 16 април 2016 г.

ДОСТОЙНИ АРХИЕРЕИ НА БПЦ

Едно служение с любов и несломима воля за създаване

Извадки от писма на енориаши на новопреставилия се бивш Западно-и Средноевропейски митрополит Симеон от автобиографичната му книга „Любовта никога не отпада“

Преди много години един млад човек завинаги променя посоката на жизнения си път. Под закрилата на небесния си ангел св. Симеон Нови Богослов, новият монах Симеон поема кръста на новото си поприще. Мнозина са смаяни от този неочакван обрат.

„Та той е толкова млад, в разцвета на силите си; пред него се открива завидно бъдеще и достойно място в обществото“ – са част от коментарите. „Как?“, „Защо?“, „В името на какво?“ – са част от въпросите. Само най-близките са тези, които знаят както за голямата му любов и силна вяра в Бога, така и за непреклонното му желание да посвети живота си на пастирско служение в Църквата Христова.

Църковни нужди и задачи насочват монах Симеон към Рилската света обител, Московската духовна академия, преведат го през класните стаи на Софийската духовна семинария, за да го отведат накрая до пределите на Новия свят – Америка. Тук, вече архимандрит Симеон, се сблъсква с коренно различна действителност. Дори Православието – по външна структура и практика – е по-различно. С присъщите си упоритост и трудолюбие той бързо успява да се приспособи към условията и поема активна роля в живота на Ню-Йоркската епархия. След време беше учредена нова епархия – Акронска, с административен център в гр. Акрон, Охайо.

Предстоеше усилена работа за спечелване на умовите и сърцата на тези хора. С апостолска ревност и търпение новият патриаршески викарий – епископ Симеон (или Дядо Симеон, както го наричат всички, които го обичат и уважават), прътуваше постоянно до общините. Там той служеше, проповядваше, разясняваше, въздушевяваше и организираше. Постепенно атмосферата се променяше. Старите се събуждаха за нов живот, а младите с ентузиазъм търсеха реализация на нови идеи и решения.

Дядо Симеон лично избра и спомогна да се закупи чудесен имот в гр. Акрон, Охайо. Той саморъчно, и с помощта на архимандрит Дамян, отец Христо – енорийския свещеник в Акрон, и презвитера Мария, обзаведеха цялата сграда. Скоро Акронската св. Митрополия гостоприемно разтвори врати за всички видове епархийски мероприятия.

Списъкът на архиерейските дейности е дълъг нанстина. Но Дядо Симеон значително го обогати с редица други, неочаквани за сана му. Той беше шофьор, закупчик, уредник, секретар, градски работник и всичко, което конкретният случай налагаше.

Човекът, който навлезе в живота ми, напълно покриваше представата ми за баща. От този момент нататък, аз дължах на Дядо Симеон моята синовна обич и преданост. Когато по-късно създадох семейство, моите съпруга и дъщеря станаха по същия начин обект на бащинското му внимание и грижи. За цялото ни семейство Дядо Симеон е нашият герой, образец на човешко достойнство и благообразие. Не преставаме да се учудваме, че дори възрастта и телесни немощи не успяват да сломят неукротимия му ус-

рем към движение и действие.

Това е накратко моята лична история. Известни ли са обаче, всички онези човешки съдби, които Дядо Симеон е докоснал, преобразил или съхранил? Знае ли се за всичко онова, което той е успял да изгради, устрои и запази? Колко са духовниците от най-новата история на Църквата ни, които като него да са работили с толкова голямо посвещение и себепосрещане и да са допринесли повече за успеха на задграничната ни църковно-народностна мисия? Тези и други подобни въпроси са достойни за изследване.

Много пъти съм се питал кое е това, което придава на личността на Дядо Симеон тази изключителност и сила? Мисля, че това е хармоничното взаимодействие на силен, проникновен ум, любвеобилно сърце и несломима воля за създаване, водени от един светъл дух, устрем към доброто и красивото.

Свещеник Владимир Бакърджиев, гр. Акрон, Охайо, САЩ

В българския православен храм „Св. св. Кирил и Методий“ – гр. Будапеща, Унгария – църковни настоятели и миряни се подготвяхме за Рождество Христово – през годината 1979 г. Службата шеше да се ръководи от епископ Симеон, когото още не познавахме и с голямо нетърпение очаквахме да се срещнем. Изненадата ни бе голяма, когато видяхме един толкова благ и скромно човек.

След празничното богослужение дядо Симеон бе обграден от стотици миряни. Скоро вече всеки искаше да се докосне до него, да целуне ръката му и да получи благословение. Всички говореха за необикновения, благ и приветлив духовник, който бе готов винаги да помогне и по съветва. Дядо Симеон бе нашият истински пастир, когото всички обикнахме!

Иван Удварев, гр. Будапеща, Унгария

Веруюта на епископ Симеон беше – мир, любов, разбирателство. Той ни учеше, че трябва да пазим душевния си мир при всякакви обстоятелства. Винаги подчертаваше, че трябва да се обичаме един друг. И вярваше, че трябва да уважаваме мнението на онези, чиито гледни точки са различни от нашите.

Бил Христов, гр. Индианаполис, САЩ

Като иподякон, на едно вечерно богослужение имах възможност да бъда с митрополит Симеон от Българската църква. За мен беше прекрасно изживяване да бъда с човек, който излъчваше толкова благодат и обич към ближните. Никога дотогава не съм бил толкова впечатлен, както от този човек. Дори и дребините неща, които правеше, възбуждаха всички духовници и миряни в храма. Той раздаваше себе си – никаква бляскава церемония, никакви манипулации. Просто един човек, който споделя с останалите любовта си към Господ Исус Христос.

Да срещнеш митрополит Симеон, бе благодат и радост. Времето, в което бях близо до него, затвърди убеждението ми, което преди време ме накара да приема Православната вяра.

Иподякон Чарлз-Майкъл, гр. Финикс, Аризона, САЩ

АМВОН

Мощната закрила на...

От стр. 1

Нешо повече, като Майка на възпеленото Слово тя придобива божествено право и власт да бъде могъща Закрилница, „прибежище и покров“ на всички живущи на земята.

За пръв път Майката Божия упражнява това свое право на сватбата в Кана Галилейска. Там се проявява нейното милосърдие да помага на тях, които се намират в затруднено положение. За да предотврати засрамването на стопаните, поради свършилото се питие на сватбеното угощение, тя моли своя божествен Син да им помогне. Как? Той знае това. Нейната молба се изразява в две думи: „Вино няма!“.

Отначало Христос не бърза да изпълни тая молба. Но, когато вижда в погледа на великата Си майка, че тая настойчива молба е трогателна молитва на нейното милостиво сърце, Той дава заповед да се напълнят съдовете с вода; чудото става и молбата се удовлетворява.

Оттогава великата и пречиста Майка Христова става прибежище и покров на вярващите. Със своята божествена и майчинска любов, тя взема най-близко участие в скърбите и страданията на всички, които обръщат погледа си към нея. Президиленна с неизразимо милосърдие, тя винаги упражнява широко своята богодарована власт да утешава, да помага. В тежки минути през живота, в минути на безнадеждност и отчаяние, мощна закрила от Пресвета Дева Мария получават всички, които с пламенна молитва потърсят нейната помощ.

Ще ви разкажа защо човек, който е дошъл до последно отчаяние в Божието милосърдие, трябва да се моли на Пресвета Богородица. Съществува следната легенда:

След като завършил земния си живот, св. ап. Петър бил повикан на небето, и наместо ключовете на Църквата, Господ му поверил ключовете на райската врата. Със светлана ревност той изпълнявал своята висока служба – отварял само на душите на ония, които със своя земен живот и по решение на Висшия праведен Съдия са придобили небесните блаженства. Протекли много години, без да се наруши тоя законен ред.

Но един път ап. Петър, силно развълуван, идва при Господа Бога и целувайки крайчеца на лъчезарната Му дреха, казал: – Господи, далеч да бде от мен Твоя гняв, но трябва да Ти съобща за едно мое голямо безпокойство. От много дни вече забелязвам в пресветлия Твоя рай някои хора, които аз не съм пуснал през райските врати. Не мога да си обясня как са влезли. И лицата им съвсем не приличат на лицата на праведниците. Боя се да не би сатаната да играе някаква измамническа роля. Понеже ключовете са винаги у мене и друг вход няма, аз не преставам да се чудя и даже да скърбя.

Господ отговори: – Твоя е службата и ти ще отговаряш, свети апостоле. Гледай по-внимателно на тях, които влизат в рая, за да не се чудии после откъде са влезли неканените гости.

Минало се известно време и ап. Петър пак дошъл при Господа Саваота и тревожно Му казал: – Велики и милосърдни Боже! Току-речи всеки ден почнава да се промъкват в рая чужди хора по неизвестни за мене пътища. Обръщам се към Твоята мъдрост и власт, тук аз съм безсилен, мъдростта ми е нищожна. Само Ти си всезнаещ.

Товага Бог казал: – Следвай подире ми, св. Петре. Ще обиколим заедно границите на рая и сами ще потърсим причините на тия явления, които извикват у теб такава голяма, законна и похвална тревога.

Тръгнали, дълго ходили, дори се изморили. Дошли най-после до малка горичка от нариви дървета и забелязали през клончетата небезосносно женско покривало. Приблизжили внимателно и какво да видят! Под хълма, на зелена полянка, осяена с маргаритки, стои Пресвета Дева Мария и гледа надолу от рая, откъдето се вижда цялата земя с всички хора по нея. В ръката на Пречистата Майка личи една тънка, едва видима стълбичка, изплетена от най-тънка, синя като небето коприна. От долу из простатта се чуват жални плачове, вопли и ридания, чуват се тежки въздишки, стенания и горещи моли. И ето, великата и Пречиста Дева едно подир друго пуца своята като

паяжина стълбичка; тя се разгръща, пада долу и един подир друг се катерят по нея към полянката бледни, измъчени, изтерзани хора – мъже и жени – и боязливо навлизат в райските градини, цветарници и гори. А Пресветата и милосърдна Майка, подир всеки спасен издига нагоре своите прекрасни ръце и милоно казва: „Господи, Боже мой! Ти всичко виждаш, всичко слушаш и всичко знаеш. По неизречено великото Си милосърдие прости ми, че нарушавам мъдрия ред в пресветлия Ти рай. Но и аз живях на земята и аз самата съм Майка. Мога ли да откажа на майката, която се моли за своя син или дъщеря? И не съм ли аз Майката на цялото слабо и страдащо човечество? Господи, прости ми тоя грех!“

Товага Бог сложил мощната Си ръка върху ралото на ап. Петър и казал:

– Да се оттеглим от тук тихичко, свети апостоле. Ние с тебе тук нямаме работа; нека светлата Майка върши спокойно своето свято дело.

Това е една легенда. Но колко хубаво и нагледно ни рисува истината. Защото великата Майка Божия наистина има богодаровано право да бъде Закрилница на цялото страдащо човечество; има и богодарована власт да помага на тях, които измъчени и отчаяни, прибягват до нейното милосърдие.

Без да правим кавкито и да било разсъждения върху горния разказ, ние молитвено ще пожелаем от Бога само едно нещо, а именно: да укрепи Той българската девича, жена и майка във вярата и милосърдието, тъй че тя винаги да си остане най-искрена и предана приятелка и почитателка на великата Майка Божия. Защото само това хубаво и свещено приятелство би помогнало за правилното възпитание на нашите млади поколения в дух на вяра, истина и правда. А най-после, това приятелство би дало възможност и ние да разполагаме и със спасителната синя стълбичка.

„Все упование мое на тя възлагаю, Мати Божия, сохрани мя подъ кровомъ твоимъ“; нине и присно, и во веки веков. Амин!

ЛИЧНО

Любовта към себе си е една от най-любимите теми, звучаша от различни психологически и психотерапевтични сайтове, форуми, тренинги, лекции. Достатъчно често ми се случва да слушам разсъждения от типа на: „За да обикнеш ближния, трябва да се научиш да обичаш себе си“.

Изобщо понятието за любовта е взето от онова място в Евангелието, където в центъра на вниманието все пак стои въпросът за любовта именно към ближния, а не към себе си. Преди тази заповед обаче е заповедта за любов към Бога.

Главното, което не ме устройва в това популярно

Да, аз имам разум, воля, душевни чувства и телесни усещания. Но към тях ли се свеждам? Или «аз-ът» е който притежава всичко това, проявява се чрез тези дадености, но има друга природа?

Разбирате ме накъде вода, нали? Всеки път, когато у мен се събужда някакво желание или нежелание за нещо, това действително аз ли го желая, или нещо в мен командва?

Кого всъщност обичаме, обичайки себе си и ближния?

твърдение, е, че в него може да бъде вложено всякакво съдържание, докато няма определение за *това кой е ближният и кой съм аз самият*, които си струва да бъдат обичани. Изглежда сякаш всичко е ясно – аз съм Семьон Семьонович Борисов, аз съм Анастасия Ивановна Лещинская и т.н.

Ето една фраза: «Искам бифтек». Аз ли го искам, или в мен говори насаждащият образ на преуспяващия бизнесмен, мениджър или частен детектив (по нашумелия автор Чейз), който, отивайки в ресторанта за lunch (обед), почти винаги си поръчва това ястие. А за мен то толкова време е било недостъпно! И ето сега, когато се появяват парите, така ми се иска да съответствам (в собствените си очи) на този образ, че мозъкът на полусъзнателно ниво насочва волята ми, която води краката ми право към ресторанта! И пак – аз ли искам да съответствам на дадения образ, или в мен работи страстта на гордостта и тщеславието?

Виждам привлекателна особа и ми се иска да се запознаем. Аз ли искам това, или зрителният образ чрез нервната система е активирал отделно на хормони и сега *моето* полово влечение препраща в мозъка сигнал какво да правя? И сега цялата ми нервна дейност е насочена да изпълнява изискванията на половата функция.

Искам да уча в Институт за международни отношения. Но може би от малък съм сбивнал с това, че трябва да съответствам на завишените изисквания на родителите ми, които искат да се гордеят с мен и чиято любов трябва да заслужа? А такъв, какъвто съм, не ме приемат и винаги по-добре от мен знаят къде е моето щастие. И аз постъпвам там, защото това им е нужно на тях, а на мен ми трябва тяхното родителско одобрение.

Аз наистина ли съм искал да имам преброчна сексуална връзка? Или съм следвал наложено от младежките списания, сайтове и образи от популярните филми убеждение, че цялостното е остаряло и глупаво понятие, а сексът е норма, без която ще имам психически и други нарушения? Макар че в дното на душата ми съвестта ми е казвала обратното и е протестираща срещу това нравствено насилие над себе си. А после, убита от това насилие, е замъчала завинаги.

Накратко: *аз ли живея, или чрез мен живеят производителите на реклами, роднителите, всевидещите, масмедията?* (По темата има произведение, написано от Олърс Хъксли «Прекрасният нов свят» – според мен, едно добро пособие за разбиране на Апокалипсиса. Хората изгубват своето «аз» и загубват възможността за истински избор, ставайки просто производители и потребители на производствени продукти. И затова смисълът на световната история свършва...)

И отпък възниква въпросът за любовта към себе си. **Не бъркам ли себе си с нещо в мен?** Себе си ли обичам или своите страсти, «искания», в ущърб на себе си като личност? Обичам ли се, когато решавам да се напия? Когато се опиянявам от собствените си обиди и самосъжаление? Когато живея в омраза, обвинения, осъждане? Това са едни груби примери, но същият въпрос може да се отнесе и към всичките ми постъпки, действия и желания.

И така. Къде е и какъв е този «аз», който е достоен за любов и уважение? Сигурно е трудно за окончателно определяне, това е някаква тайна. Светският отговор, вероятно, ще бъде такъв: «аз-ът» е самосъзнаващата своето битие личност. Но може да се каже, че извън религиозното измерение «аз-ът» е лесно да бъде сведен до един комплекс от физико-химически, психо-емоционални и още някакви компоненти и реакции, които съществуват и действат само в краткосрочен времеви интервал. За будизма, доколкото разбираме, «аз-ът» изобщо не съществува, а има само илюзия на «аз-а».

Пълноценно и най-човечно разбиране за «аз-а» ни е открито в Светеното Писание. В Библията «аз» е образът Божи. «Аз» – това е тайна, която стои по-високо от целия космос, защото аз притежавам това, което го няма в звездните струпвания – самосъзнанието на моята личност, предназначена за Вечността. И съответно *да обичаш себе си – това означава да осъзнаваш и приемаш себе си в качеството на образ Божи, а не на агент на някоя идеология – политическа, потребителска и т.н.*

Въпросът «кой съм аз» е важен с това, че при некачествен отговор «любовта към себе си» може да се окаже насочена към разрушаване на себе си.

Затова, ако аз действително се обичам и уважавам – *като образ Божи* – значи няма да позволявам на себе си и другите да принижават този образ до скотско състояние. Аз се обичам и затова няма да се принизя дотам, че да държа в ръцете си цигари, марихуана и др. Аз се обичам и затова ще запъвам себе си с това, което води към щастие и жизнена пълнота, а не ме обезобразява.

Същото съответно касае и любовта към ближните. Да обичаш ближния, означава да виждаш в него, както и в себе си, образа Божи и да насочваш любовта си именно към този образ, а чрез това и към Бога, а не към *нещо* у човека. Затова, ако обичам човек, приятел например, няма да му предлагам да си запали цигара. Ако е любов към девойка – значи любещият няма да я въвлечи в блудство, тоест в преброчни сексуални отношения. Защото любовта е насочена към тази уникална личност във всичките и био-психо-социо-духовни проявления, а не просто към тялото. Нерядко тялото, както и характерът са изменчиви. Само вечното у човека – образът Божи, не се менни.

И не е случайно, че преди заповедта за ближния има друга заповед. Аз се уча да обичам Бога, и тъй като ближният е носител на Неговия образ, то аз се уча да обичам и него.

Още една важна причина *да осъзнаваме към какво или към кого е насочена любовта ни, за да не навредим, макар и изхождайки от най-добри намерения.* Ще уточня с пример.

Има работен колектив, в който просто добрият човек Петър е и добър работник, но той е в беда – всеки месец по три дни е в запой. Доколкото той е действително добър приятел и специалист (когато е трезвен) – майстор и началник на цех, колективът «гружно» го прикрива. Те действат с добра погуба, защото наистина го обичат и ценят, но не разбират, че тяхното покри-

вателство само способства за развитието на болестта алкохолизъм. Запоите постепенно ще се увеличават по продължителност и честота. По същия начин постъпва и любящата жена на Петър. Цом го обича, тя счита за свой дълг да му «помага». В какво се изразява нейната «помощ»? Да му купи минерална вода или бира, да го замъкне от входа в жилището, да му изпере и изглади дрехите, а ако трябва, да му уреди поставяне на системи в домашни условия... За радост на болестта. Оказва се, че бедата на жената и колектива е в това, че обича им е била насочена към болната част на Петър, към алкохолната му субличност, развиваща се без-

препятствено, все повече потискайки и разрушвайки личността му, за сметка на неправилно изразената любов. Истинският израз на тяхната любов би било такова отношение, което би помогнало на Петър да разбере за своя алкохолизъм и наистина да поиска да оздравее – в обществено на анимирани алкохолици или рехабилитационен център. С други думи, задачата на любещите е да видят в Петър същността, отгеляйки я от болната субличност и, обявявайки на поразителна го болест пълно отхвърляне, да му дадат тази покрена и любов, които ще пробудят в него жизнените ресурси.

По този начин, ако не се научим да виждаме у човека истинската му същност, отгеляйки я от всички привнесени и несвойствени, нашата любов към себе си или другите може да се окаже неправилно насочена. И в такъв случай тя може да донесе разруха. По-добре би било да се каже: ако под «човек» разбираме каквото и да е, също така и за «любов» може да се приемат многобройните и изкривявания и сурогати.

Например, родители, които «вличат» детето си по уроци и тренировки, мислейки си, че изразяват по този начин любовта си към него («та ние толкова пари плащаме за обучението му!»). Само че незнаят защо, детето се чувства зле от това и в юношеска възраст се опитва да избяга от тази «любов» с риск да попадне в капана на наркотичната или някаква друга зависимост (Подобни «проявления на любовта» ярко се разкриват в редица епизоди от книгата на Клайв Стейпълс Луис «Разводът»). И защо сега има толкова много разводи – дали не защото хората са се отучили да виждат в себе си и другия най-главното?

В психологията има термин «съзависимост». Спреди мен, съзависимостта е нездравата любов, която прилича на един мощен мотор, но с лоша смазка и работещ наобратно механизъм, нанасящ често пъти неосъзната вреда вместо полза. Съзависимостта е любов, която не знае какво е образ Божи, в какво са проявлението и своитвата му, не познаваща Първообраза, т.е. Бога, и затова създаваща изолация. Съзависимостта е резултат от грехопадението на Адам и Ева, когато любовта им, загубила връзка с Твореца, се оказва насочена към творението (на църковнославянски – «твар»). Затова истинската любов към себе си и ближния е възможна чрез възстановяването на тази цялостност, която са имали прародителите. Религиозният път е тогава, когато във всички, което притежава човек – ум, таланти, способности, творчество, чувства, тяло и др. – «прозира» тайната на личността, на Божия образ.

Какво е това образ Божий?

Бог е свобода – затова и човек, като Негов образ, има вътрешна нравствена свобода.

Бог е Любов – затова и човек е способен да дарява и приема любов.

Бог е самосъзнаваща се Личност – и аз също.

Бог е Творец – и ние притежаваме дара на творчеството във всичките му проявления.

Бог е безкраен – и у човека има стремеж да излиза извън пределите на границите, разширявайки хоризонтите все по-надалек.

Бог е вечен – затова и ние сме жадни за безсмъртие.

Бог е Пълнотата на Живота – затова и аз имам стремеж към тази пълнота, която обикновено се нарича щастие.

Свобода, любов, самосъзнание, творчество, жажда за вечност и преодоляване на ограничеността, стремеж към щастие – ето това е образът Божи в човека.

На стр. 7

АМВОН

Ставрофорен ик. Иван КОНДАКОВ

ПРЕПОДОБНА МАРИЯ ЕГИПЕТСКА

Проповед за пета неделя на Великия пост

„Преподобна майко Марийо, моли Бога за нас.“

(Църковна песен)

Братя и сестри,

Днес ние честваме паметта на преподобна Мария Египетска. Нейният живот е толкова чуден и поучителен, че св. Църква го поставя на днешния неделен ден като образец за духовно издигане и нравствено обновяване. Преподобна Мария Египетска е заличила блудния си грях със сърдечно разкаяние и Божия помощ. Ще проследим накратко житието ѝ, та дано то послужи като зов и пример за спасение.

ЛИЧНО

От стр. 6

Подобие то Божие в човека – това е пълнотата на Битието и възможността да се уподобиш на Твореца в Неговото съвършенство. А тялото е възблъжене на «каза» в този свят, според точното отбелязване на протопатриарх Александър Шмеман. Именно чрез тялото се проявяват образът Божи. Чрез тялото общуваме, творим. Насочеността към доброто или злото се реализира чрез тялото.

Всичкото чувство – любовта, също се проявява чрез тялото. Ако «изключим» моето тяло (с удар на чук по главата или пълна упойка), ще загубя самосъзнанието си.

Иначе казано, волята, чувствата, тялото са едно неразривно цяло. И всичко това е хармонично свързано. Връзката се поддържа от духа, който получава източника на силата си от връзката с Твореца.

Бедата започва, когато духът загубва тази връзка с Първообраза и поради това не е в състояние да поддържа хармонията в човека. Тогава всички тези изброени таланти и способности се превръщат в «орел, рак и щука», т.е. в паразити. Или като в нездравото семейство: в центъра на вниманието на сложния ми състав е онова, което в дадения момент надвиква всички и започва да паразитира за сметка на всичко останало. Както раковите клетки, преставайки да изпълняват своите функции, «считат», че те са най-важното и се развиват за сметка на организма, довеждайки го до губел, така и тези способности водят до смърт, започвайки да се развиват хипертрофирано и го «считат», че те са човекът, а не нещо, което му принадлежи. Именно това представлява грехът в пълния смисъл на тази дума – разпадане, разединение в природата на човека, в дълбините на същността му. Това, което обикновено изповядваме в тайнството на изповедта, е резултатът, последицията на зрехопадението, царящо в нас. Ако не забелязваме подмяната – това действие на греха, именно тогава е най-лесно, подлъгвайки се, да «обикнем» нещо нездравно в себе си, подхранвайки по този начин по-нататъшното развитие на този «рак» проблем.

Следователно, да разберем кой съм аз и кой е моят близък, и съответно да се научим да обичаме това истинско «аз» (в себе си, в ближния), е задача, от чието изпълнение зависи качеството на живота. Понякога и самият живот. А това едва ли е възможно извън религиозното измерение.

Иеромонах АГАПИЙ (Голуб) от Жировичкия манастир (Беларус), сътрудник на рехабилитационния център за зависими «Анастасис»
Правмир.ру
Превод: Анелия ПАВЛОВА

род се отправил към светия храм. Тръгнала и тя. В този момент станало чудо. Някаква невидима сила я възпирала като стена и не ѝ позволявала да влезе в храма. В душата на блудницата настанал смут. За пръв път тя се докоснала до Него свръхестествено. Безброй възпри напирани в душата ѝ и чакали отговор. Какво става с мен? Защо не мога да вляза в храма, когато всички така леко отиват до честния Кръст? Какво съм аз? Докъде съм стигнала? Пред нея изпъкнал целият ѝ греховен живот и падение...

„Аз трябва да съм най-грешната, щом Бог възпира само мен пред Своя храм!“ – и съзри ръцете от очите ѝ. Видяла се окаяна, недостойна, презряна от Бога. Пробудила се нейната съвест и със съкрушено сърце започнала да моли Бога за милост и прошка. Като вдигнала очи, видяла пред себе си образа на Божията Майка, която благосклонно я гледала от иконата. Ободрена, тя влязла в храма, коленичила пред животворното дърво на светия Кръст и почувствала безмерна Божия милост. Върнала се отново пред образа на св. Богородица и пак със съзри я моляла да ѝ покаже път за спасение. Тук чула глас: „Иди отвъд реката Йордан и там ще намериш пълно успокоение!“

След три дни стигнала манастира „Св. Йоан Предтеча“, причастила се там и поела към неплодната пустиня да търси спасение за душата си. Как е живяла там, какви терзания е преодоляла, как е прекарвала в самота, глад, студ, пек, какви сили са я поддържали, това не може да каже никой. Свидетели на нейните подвизи били само дивите зверове и голите скали и пропасти. Парещото слънце я обгаряло, а студените нощи сковавали тялото ѝ. Душата ѝ пламтала в молитва и покаяние. Така някогашната блудница се превърнала в светица.

Ето разказа за нея на преподобни Зосима, който също бил отшелник в пустинята:

Един ден, когато бях на двадесет дни от ма-

настира, забелязах някакво същество, подобно на човек, но без дрехи и слабо като привидение. Спочерняло от слънцето тяло и с дълга побеляла коса, тази блудяеща фигура ме видя и побягна. Помислих, че е някой друг пустинник, неизвестен в нашия манастир.

– Защо бягаи от мен, грешния старец, ти, който си също така раб на истинския Бог?

– Отче Зосиме – чу се женски глас, – прости ме за Бога, но аз не мога да се спра пред тебе. Ако искаш да ме благословиш, хвърли горната си дреха. Аз съм бедна жена, облеклото ми отдавна изгни в пустинята.

Страх и ужас ме обзе, като чух името си от устата на тая непозната жена. Хвърлих ѝ ратото си и се върнах назад.

Тогава Мария, покрита с неговата дреха, се приближила и му се поклонила.

– Ти си свещеник и пръв трябва да ме благословиш – рекла тя.

След това преподобна Мария разказала като изповед целия си живот.

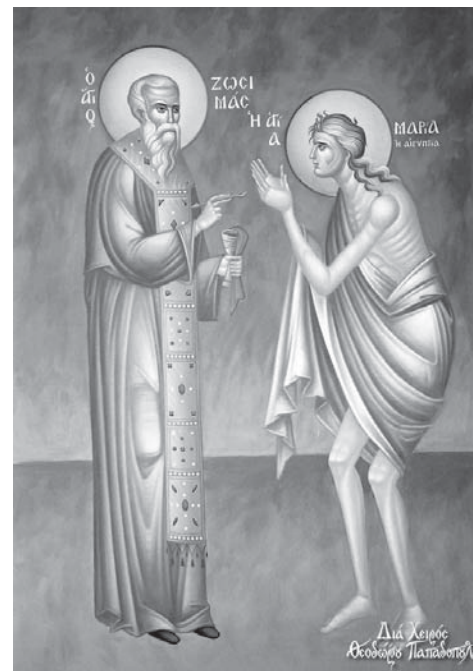
През време на общата молитва Засима бил изумен от това, което видял. Пустинножителката се издигнала като безплътен образ над земята, готова да литне в небесата. Старецът разбрал какъв велик подвиг е извършила тази жена пред Бога. Тялото, което по-рано служело само на греха, било пречистено, одухотворено и възвисено.

На раздяла Мария ме помоли да дойда на следващата година на Велики четвъртък да я причастя – продължава разказа си Зосима. – Изтъпних нейната молба. Късно вечерта след една година се намерих на р. Йордан и дълго чаках, но никой не идваше. По едно време светицата се появи отвъд реката, прекръсти водата и тръгна по нея като по сухо. Поразен от това чудо, поисках да ѝ се поклоня, но тя ме спря.

– Не, отче Зосиме, ти си свещеник и носиш в ръцете си светите Дарове!

Причастих я и тя се сбогува с мен и ме помол:

– Старче светий, дой-

ди на онова място, дето за пръв път ме срещна. Богу е угодно отново да ме видиш там! – и като се прости с мен, наново мина водата като по сухо и се скри от очите ми.

На следващата година отидох на това място, но със скръб и болка намерих светицата умряла, със скръстени ръце за молитва. На земята бе написано: „Отче Зосиме, погребти тялото на смиренната Мария!“ Разбрах, че тя бе починала още предната година след причастяването и тялото ѝ бе останало в това положение нетленно и непокътнато от стихии и зверове.

Ние не можем да проумеем Божияте пътища. В историята на християнската църква има записани не един случай на морално падение и внезапно Божие призоваване към чистота и святост. Какво я задържа цели 47 години в пустинята? Как едно тяло, свикнало на разкош и нежност, премина в пустинен живот?

Нека всеки помисли за един грех, който се шири днес – греха на преподобна Мария Египетска – блудството. За него не се говори. Той е станал нещо обикновено. Коси и млади, и стари, и ги прави роби на плътта. Съблазната се натрапва дръзко и се налага като господар. Блудството е грех. То осквернява тялото – храма Божи, в който живее Светият Дух. Заради този грех Бог наказал с огън и жупел двата цветущи града Содом и Гомора. Според Мойсеевия закон „ако някой прелюбодейства с омъжена же-

на, ако някой прелюбодейства с жената на ближния си, – да бъдат умъртвени и прелюбодеецът и прелюбодейката“ (Лев. 20:10). А в Новия Завет е казано: „Всеки, който поглежда на жена с пожелание, вече е прелюбодействал с нея в сърцето си“ (Мат. 5:28). Присъдата в отвъдния свят срещу този грех е още по-страшна: „Нито блудници..., ни прелюбодейци... ни мъжеложници... няма да наследят царството Божие“ (1 Кор. 6:9-10).

Опасността и в тукашния свят е също голяма. Човек загубва своето достойнство, оприличава се на животните, израждат се поколенията, отслабва и затъпява мисълта и ни връхлитат страшни болести. Семейството се руши, щом се допусне този грех. Тук вече страда не само прегрешилият. Децата остават като сираци в безтъпия, а след време поемат пътя на своите родители. Изгубва се доверие, спокойствието. Велики личности и народи, които са се предавали на този грех, са погивали.

Братя и сестри, Грехът ни заобикаля и доближава. Бягайте от него, както библейският Лот от развратните места на Содом и Гомора, и не се обръщайте назад! Търсете своето спасение и пазете се! Не давайте повод на другите да грешат! Кратък е човешкият път. Бързо отлитат дните, прекарани в безтъпия. Те носят само съжаление и скръб. Примерът на св. Мария Египетска е насърчителен.

Боже, пази ни от грех! Амин!

АМВОН

Светител ЛУКА (Войно-Ясенецки),
митрополит Симферополски и Кримски

Шесто слово за Христовите страдания

Повествованията за последните дни и часове от земния живот на нашия Господ Иисус Христос, което току-що чуваме, е изпълнено с най-дълбоко назидание за нас.

Нека осмислим дълбоко всяко слово от това страшно повествование и го запазим в сърцето си.

Зная, че тези светли слова Ви разтърсват. Зная, че с изумление чувате разбойника, разпнат заедно с Иисуса: „Спомни си за мене, Господи, кога дойдеш в царството Си!“

И още по-възбуждащо е отговорът на Иисус Христос: „Днес ще бъдеш с Мене в рая“.

Как заради единствено изповядване на разпнатия Господ Христос му се дарува Царството Небесно! Да, само заради едно изповядване, защото то е поразително, защото Христос е знаел какво се променя в сърцето на разбойника. Нека опитахме и ние да го проумеем.

Кой е бил този разбойник?

Не знаем с точност, но за нас е важно, че и в Евангелията, и у пророк Исаия той е наречен злодей, което не ни дава основание да го идеализираме. Сърцата на злодеите са тъмни, пълни с желание за зло и престъпления. Такова, вероятно, е било и сърцето на този удивителен изповедник на Божествеността на Господа Иисуса Христа.

Св. Йоан Златоуст предполага, че двамата разбойници действително хулили Христа в началото, но след това в сърцето на единия се извършила дълбока промяна и той смърдил другия злодеец: „Та и от Бога ли се не боиш ти, когато и сам си осъден на същото? А ние сме осъдени справедливо, защото получаваме заслуженото според делата си; но Тоя нищо лошо не е сторил“ (Лука. 23:40-41).

С какво да си обясним тази поразителна внезапна промяна в сърцето и ума му? С това, че той чул молитвата на Иисус

Христос към Неговия Отец за прощаване на онези, които са Го разпнали, и се изумил, и се потресъл от това. Пред очите му се изпълнило предсказаното от Великия пророк Исаия 700 години преди Христа в най-величавата 53-та глава от неговата книга: „Той бе измъчван, но страдаше доброволно и уста Си не отваряше; като овца биде Той заведен на клане, и както агне пред стригащите си е безгласно, така и Той не отваряше уста Си“ (ст.7).

Разбойникът не бил виждал подобно нещо в живота си и поведението на Прекроткия Иисус, Който висял на страшния кръст, го изумило и разтърсило.

Незримата Христова светлина, Възсияла от страшния кръст в целия свят, като могъща Вълна обляла сърцето на разбойника и мигом прогонила мрака в него: тя ярко озарила едва млеещата искрица образ и подобие на Бога, угасваща от деянията на злодея.

Като могъща Вълна,

неизмеримо по-могъща от Величествения Ниагарски Водопад, се изляла от Господния Кръст Неговата Божествена любов към позиващия човешки род – любов, заради която Христос доброволно бе разпнат на Кръста и взе върху Себе Си греховете на целия свят.

От това внезапно озарено сърце се изтързали удивителните слова на изповедание, на признане на разпнатия Господ: „Спомни си за мене, Господи, кога дойдеш в царството Си!“

Мисля, с право тълкуваме точно така думите на разбойника и благодарния отговор на Божественния Сърцеведец Христос.

В живота на светците и в историята на Църквата откриваме немало примери на също толкова внезапно обръщане към покаяние и изповедание на Христа като Бог от блудници, развратници и страховити разбойници.

Преподобна Таусия, зъмнала в бездната на порочното пагение, била разтърсена до дното на душата си от жалостта и сълзите за нея на преподобни Йоан Колов и го последвала. Още през първата нощ под открито небе преподобни Йоан в съня си видял необикновено сияние, което се издигало до небесата от починалата Таусия, сподобила се с Небесното Царство заради искреното си дълбоко покаяние.

Един от Великите отци и учители на Църквата, блажени Августин, епископ Хипонски, като младеж бил езичник и водел развратен живот. С него се случило също толкова внезапно и пълно обръщане, както при преподобна Таусия, когато случайно той чул проповед на друг велик светец, Амвросий Медиолански.

Нека и за нас се превърне в разтърсващ пример Внезапното просветление на душата на разпнатия с Христа разбойник и озарилата сърцето

му любов към Божия Син. Понеже без пламенна любов към изповядания от него Господ, той не би могъл да изрече блажениите слова: „Спомни си за мене, Господи, кога дойдеш в царството Си!“

Неведнъж са ме питали как да открием Вярата. Запомнете, Вярата в Бога се ражда в човешкото сърце тогава, когато то пламне в любов към нашия Спасител, претърпял за нас неописуемите кръстни мъки.

Първо обикнете Христа, с цялото си сърце се прилепете о Него, и то-

гава изпълнете с Вяра сърцето си, със срам за своите грехове, заради които Христос бе разпнат на Кръста, и то ще се изпълни, и ще изтъргне Вопъл на покаяние, и ще Възкликне заедно с покаялия се разбойник: „Спомни си за мене, Господи, кога дойдеш в царството Си!“ Амин!

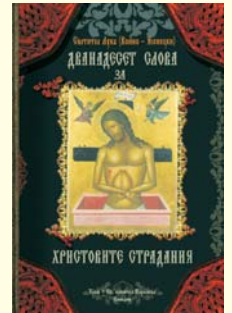
Превод: Албена СИМЕОНОВА
Из „12 слова за Христовите страдания“, издание на храм „Св. прпмчца Параскева“, Пловдив, 2016 г.

НОВИ КНИГИ

Дванадесет слова за Христовите страдания

С благословието на Негово Високопреосвещенство Пловдивски митрополит Николай, в навечерието на празника на Великата Пасха Христова излезе от печат сборник с дванадесет омилиетични слова на светителя Лука (Войно-Ясенецки) за смисъла и значението на Христовите страдания.

Сборникът е издание на старинния пловдивски храм „Св. прпмчца Параскева“ и може да бъде закупен в църковните книжарници.

† IN MEMORIAM

Упокои се в Господа бившият Западно- и Средноевропейски митрополит Симеон

На 16 април в гр. Финикс, Аризона, САЩ, на близо 90-годишна възраст се упокои в Господа бившият Западно- и Средноевропейски митрополит Симеон. Бог да го прости, вечна и блажена да бъде паметта му! Амин.

ПРОДЪЛЖАВА АБОНИРАНЕТО ЗА 2016 г.

„Църковен вестник“

1 година 30,00 лв.
6 месеца 15,00 лв.
3 месеца 7,50 лв.
ед. цена 0,70 лв.

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА
СВ. СИНОД, София – 1000
ул. „Оборище“ № 4
тел. 980-30-16, центр. 987-56-11/245,
e-mail: sinizdat@gmail.com

Отговорен редактор на броя:
Анула Христова

Материали се приемат в електронен формат.

Сумите за абонамент да се изпращат по банкова сметка или с пощенски запис на името на Танка Тончева Христова, като се изписват точният адрес и пощенският код на абоната!

Банкова сметка на Синодално издателство на БПЦ:
УниКредит Булбанк – София, ул. „Алабин“ № 58
IBAN BG97UNCN96601018147018, BIC код: UNCRBGSF

„Църковен вестник“ съдържа свещени текстове и изображения и не бива да се използва за битови нужди.